

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a Budapesten, 2009. évi december hó 8. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

A foglalkozás körében elkövetett halált okozó szándékos veszélyeztetés büntette miatt a terhelt ellen folyamatban volt büntetőügyben a terhelt védője által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálv a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2.B.34.186/2007/22. számú ítéletét és a Fővárosi Bíróság 29.Bf.8.615/2008/8. számú ítéletét megváltoztatja akként, hogy a terhelt cselekményét a Btk. 171. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b.) pontja szerint minősülő foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés vétségének minősíti.

A szabadságvesztést 4 (négy) év fogházra enyhíti; a közügyektől eltiltást mellőzi; a P9RC típusú R83930 számú maroklőfegyver és a hozzá tartozó tár, valamint 22 darab MFSBM 9X19 fenékjelzésű lőszer elkobzását mellőzi és azokat - a lefoglalás egyidejű megszüntetésével - kiadni rendeli a Budapesti Rendőr-főkapitányságnak. Egyebekben az ítéleteket hatályában fenntartja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2.B.34.186/2007/22. számú, 2008. május 6-án kihirdetett ítéletével a terheltet foglalkozás körében elkövetett halált okozó szándékos veszélyeztetés büntetében (Btk. 171. § (1) és (2) bekezdés b) pont (3) bekezdés II. fordulat) mondta ki bűnösnek.

Ezért öt 5 év 6 hónap börtönbüntetésre, 4 év közügyektől eltiltásra és a fegyvertartással járó foglalkozástól végleges hatállyal eltiltásra ítélte. Rendelkezett a bűnjelekről; és a terheltet 264.145 Ft bünygyi költség megfizetésére is kötelezte.

Az elsőfokú ítélet ellen a terhelt és védője jelentettek be fellebbezést, amelyben vitatták az elsőfokú bíróság hatáskörét, a cselekmény minősítését és a büntetés enyhítését kérték.

A fellebbezéseket a Fővárosi Bíróság nyilvános ülésen bírálta el, s a 2009. június 16. napján meghozott 29.Bf.8615/2008/8. számú ítéletével az elsőfokú határozatot lényegében csak annyiban változtatta meg, hogy a terhelt által elkövetett cselekmény megnevezését pontosította; azt azonos törvényhelyek felhívása mellett foglalkozás körében elkövetett szándékos veszélyeztetés büntetnének nevezte meg.

Ugyanekkor a bűnjelek közül a BRFK Műszaki Osztályán Bj.26/2007. számon bűnjelként kezelt 1 db szolgálati maroklőfegyvert, az ahhoz való tárat és 22 db lőszert - az elsőfokú ítélettel szemben - elkobozni rendelte; a terhelt által fizetendő bünygyi költség összegét pedig 290.449 Ft-ra helyesbítette.

A tényállást a másodfokú bíróság irányadónak tekintette; azt csupán a terhelt személyi körülményeire, ezen belül is a jövedelmi viszonyaira és előéletére nézve egészítette ki.

Erre is figyelemmel a jogerős ítéleti tényállás a következőket tartalmazza:

a terhelt az ítélethozatalkor saját vállalkozását vezette, amelyből havi 150.000 Ft jövedelme volt. Nős, egy kiskorú gyermeke van; édesanyja beteg, így őt is támogatja anyagilag. Vagyonnal nem rendelkezik.

2004. június 12-én a terheltet a Fővárosi Bíróság Katonai Tanácsa szolgálatban kötelességsszegés vétsége miatt 1 évre próbára bocsátotta.

A terhelt beszámítási képessége teljes, de diszharmonikus személyiségsszerkezetű. Személyiség struktúrájában az agresszióra, a váratlan cselekvésekre, rivalizációra, infantilis megnyilvánulásokra vonatkozó hajlam a felelősségtudat hiányával párosul. Indulatos, robbanékony személyiség, akinek önismerete sekélyes.

A terhelt 1999. július 1. napjától rendőrként teljesített szolgálatot. Rendőri szolgálata során a szolgálati maroklőfegyverét rendszeresen csőre töltött állapotban hordta.

Szokása volt, hogy gyakran játszott a fegyvert biztosító karral, ezáltal a csőre töltött fegyverét tűzkész állapotba helyezte.

A kapitányság épületében számos alkalommal „viccből”, elővette a maroklőfegyverét és azt a kollegáira „lelőlek te köcsög” szavak kíséretében ráfogta.

Szokása volt az is, hogy a fegyverét elővéve és azt különböző irányokba tartva, végigpásztázta azt a helyiséget ahol éppen tartózkodott.

2007. január 27-én a terhelt a sértettel teljesített járőrszolgálatot. A szolgálatból kb. 18 óra 45 perc körüli időben érkeztek vissza a kerületi rendőrkapitányság épületébe. Ott mindketten a lifthez indultak. A sértett már belépett a liftbe, amikor a liften kívül álló terhelt hirtelen mozdulattal elővette a szolgálati maroklőfegyverét és „na, még ezt hadd mondjam el, akkor a kurva anyád...” szavak kíséretében kétkezes fogásmóddal a vele szemben kb. 2 méter távolságra álló sértettre ráfogta.

A már korábban csőre töltött és kibiztosított fegyver elsütőbillentyűjét a terhelt meghúzta, így a fegyver elsült.

A lövedék közvetlenül a szegycsont alatt érte a sértettet. Haladása során széttroncsolta a sértett máját, hasfalát, hasi artériáját, áthatolt a XII. háti csigolyán, elszakította a gerincvelőt, eltörte a csigolyát, majd a testben megállt.

A sértettet az azonnal értesített mentők kórházba szállították, ahol a műtét közben 21 óra 50 perckor meghalt.

Halálát a fentebb részletezett sérülései következtében kialakult heveny idegrázkódtatás, légzési és keringési elégtelenség okozta. Sérülései az élettel összeegyeztethetetlenek voltak. Azok és halála között közvetlen okozati összefüggés állt fenn.

A terhelt a sértett halálával okozati összefüggésben szándékosan megszegte a lőfegyver kezelésére vonatkozó 9/1998. (III.26.) ORFK utasítás 46. és 47. §-ában írt rendelkezéseket, melyek értelmében a viselt szolgálati lőfegyvert csőre tölteni csak az előljáró vagy az ügyeletes utasítására, illetve közvetlenül a fegyverhasználatot megelőzően veszélyhelyzettől függően szabad.

A lőfegyvert ilyen esetben is biztosított állapotban kell tartani mindaddig, amíg a lövésre sor nem kerül.

Továbbá, hogy a csőre töltött fegyvert hordmódba helyezni tilos; hordmódba helyezés előtt a fegyvert biztosítani kell, és amint arra biztonságos lehetőség van, az ürítést haladéktalanul végre kell hajtani.

Megszegte a terhelt a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 54. §-át is, miszerint a csőre töltött és kibiztosított lőfegyvert csak abban az esetben lehet élő személyre irányítani, ha a lőfegyver használat feltételei fennállanak és fennáll a lehetőség a fegyver használatára is.

A fentiekre figyelemmel a terhelt szándékos szabályszegő magatartása és a kialakult veszélyhelyzet között közvetlen okozati összefüggés áll fenn.

Az elsőfokú bíróság csupán a megszegett foglalkozási szabályok és a Btk. vonatkozó rendelkezésének felhívásával minősítette a cselekményt halált okozó szándékos veszélyeztetés büntettének, külön jogi indokolást ahhoz nem fűzött.

A másodfokú bíróság a védőnek a hatáskör hiányát kifogásoló érvelésével nem értett egyet.

A védői állásponttal szemben, mely szerint a cselekmény alkalmas lehet a Btk. 348. § (1) bekezdése szerinti katonai vétség megállapítására is, ami katonai hatáskörbe tartozik, azt fejtette ki, hogy ezzel a katonai vétséggel a törvény az őr-, ügyeleti és készenléti szolgálatra vonatkozó szabályok megszegőit rendeli büntetni, a fegyverhasználatra vonatkozó szabályok megszegése ezen a körön kívül esik.

Nem fogadta el a védőnek azt a jogi okfejtését sem, miszerint a terheltet a veszélyhelyzet előidézésében csupán gondatlanság terheli.

Leszögezte: az eljárás során nem merült fel adat arra nézve, hogy a terheltnek akár eshetőlegesen is szándékában állt volna a sértettet megölni, ezért az eredmény tekintetében csak a gondatlansága állapítható meg. Azt azonban a tudata mindenképpen átfogta, hogy a sértettre irányított, csőre töltött és kibiztosított fegyver a szándékától függetlenül is elsülhet, így belenyugodott abba, hogy a szabályszegésével veszélyhelyzetet idéz elő.

Szándéka tehát egy olyan limitált, veszélyeztetési, egyben eshetőleges szándék volt, ami csak veszélyhelyzet okozására irányult.

A terhelt a csőre töltést és a kibiztosítást követően belenyugodott annak lehetséges bekövetkeztébe, hogy a fegyver ilyen állapotában akár el is sülni, és ezzel sérülés bekövetkezésének konkrét veszélyét idézte elő.

A szolgálati lőfegyver és lőszerek elkobzásának jogi alapjaként a másodfokú bíróság a Btk. 77. § (1) bekezdésének a.) pontját jelölte meg.

* * *

Az első- és a másodfokú ítélet ellen a védő részéről benyújtott felülvizsgálati indítvány két okból támadta a jogerős határozatokat.

Elsődleges álláspontja a védelemnek változatlanul az volt, hogy a bíróság hatáskörét túllépve járt el, amikor az anyagi halmazatként jelentkező szolgálatban kötelességszegés vétsége ellenére az eljárást a katonai bíróság helyett lefolytatta.

Ezért abszolút eljárási szabálysértés, a Be. 373. § (1) bekezdés II/c. pontja szerinti szabály megsértése miatt elsősorban a támadott határozatok hatályon kívül helyezésére irányult az indítvány.

A fentieken túlmenően tévesnek tartotta az indítványozó a cselekmény minősítését is. Vonatkozó érvei szerint az általános bírói gyakorlat értelmében a fegyver kezelésére vonatkozó szabályok szándékos megszegéséből még nem következik, hogy a cselekmény szándékos veszélyeztetést valósítana meg. Ha ugyanis a lövés leadásában csupán a tettes gondatlansága állapítható meg, szándékos szabályszegés mellett is gondatlan cselekmény megállapításának van helye.

Ezzel szemben a szándékos veszélyeztetés esetén, a szándékos szabályszegésen túl a lövés leadása is az életet vagy testi épséget veszélyeztető módon történik.

A jelen ügyben azonban maga a vádirat is úgy fogalmaz, hogy a vádlott véletlen ujjmozdulatára sült el a fegyver, és az elsőfokú ítélet is véletlen lövés leadását állapította meg.

Ekként pedig a terhelt esetében csak arra vonható következtetés, könnyelműen bízott abban, hogy a fegyvere bebiztosított állapotban van, így az elsütő billentyű elhúzása sem okozhat lövést.

Erre figyelemmel tudatos gondatlanság róható a terhére, vagyis cselekménye helyesen: foglalkozás körében elkövetett halált okozó gondatlan veszélyeztetés vétsége.

Az enyhébb minősítésre tekintettel viszont lényegesen enyhébb, felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása - és a mellékbüntetés újragondolása is - indokolt.

Végül tévesnek tartotta az indítvány a szolgálati lőfegyver elkobzásának a kimondását is.

A Legfőbb Ügyészség írásbeli nyilatkozatában - az elkobzást érintő

kifogás kivételével - a felülvizsgálati indítványt mindkét okból alaptalannak tartotta, s a támadott határozatok hatályukban történő fenntartását indítványozta. (BF.1970/2009/1.)

A sértett jogi képviselője észrevételében ugyancsak a támadott határozatok hatályukban történő fenntartását kérte.

* * *

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati indítványt a Be. 425. §-a szerinti nyilvános ülésen bírálta el, ahol a felek az írásban kifejtett álláspontjukkal azonos tartalommal szólaltak fel.

A terhelt az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában mély megbánását hangoztatta.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati indítványt a minősítést támadó részében, vagyis a Be. 416. § (1) bekezdésének b.) pontjában meghatározott okból találta alaposnak.

Értelemszerűen elsődlegesen azt vizsgálta, történt-e az ügyben olyan eljárási szabálysértés, amelynek szükségszerű következménye az ügydöntő határozatok hatályon kívül helyezése és új eljárás elrendelése.

Ami a védőnek már az alapeljárásban is előterjesztett hatásköri kifogását illeti, a Legfelsőbb Bíróság ebben a kérdésben a másodfokú bíróság - és a sértetti képviselő - érveivel értett egyet.

A vádban leírt tények alapul vételével az eljárás során fel sem merülhetett a szolgálatban kötelességszegés vétségének elkövetése. Az adott esetben a fegyverkezelési szabályok durva megsértése nem állt semmilyen logikai kapcsolatban a szolgálati kötelességekkel, a szolgálat ellátásával; annak ellátására a terheltet nem tette képtelenné.

A Btk. 348. §-ában meghatározott bűncselekmény utolsó elkövetési fordulata „a szolgálat ellátására vonatkozó rendelkezés más módon való súlyos megszegése” az ítélezési gyakorlat szerint a szolgálatban elalvással, a szeszestital fogyasztásával, a rendeltetési hely elhagyásával egyenértékű magatartást, vagyis olyan magatartást jelent, amely miatt az ór, ügyeleti vagy egyéb készenléti szolgálat ellátása ellehetetlenül.

A terhelt esetében - amint ezt a másodfokú bíróság helyesen megállapította - erről szó sincs. Következésképpen a felülvizsgálati indítványban megjelölt, - de a Be. 416. § (1)

bekezdésének c.) pontjában még felsorolt, s a Be. 423. §-ának (5) bekezdése értelmében hivatalból vizsgálendő - olyan egyéb eljárási szabálysértés sem valósult meg, amely az ítéletek hatályon kívül helyezésére adott volna alapot.

Ekként az eljárásjogi okra alapozott részében a felülvizsgálati indítvány alaptalannak bizonyult.

A jogi minősítés kérdésének felülvizsgálata körében a Legfelsőbb Bíróság előre bocsátja, hogy a Be. 423. §-ának (1) bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárásban a jogerős határozat által megállapított tényállás az irányadó. Ez azt jelenti: a Legfelsőbb Bíróság azt, hogy adott esetben történt-e büntető anyagi jogi jogsértés, kizárólag az ügydöntő határozatban rögzített tények alapul vételével vizsgálhatja.

A jelen ügyben az irányadó tényállás nem tartalmazza azt a megállapítást, amit a jogi minősítés során fejtett ki az első- és másodfokú bíróság, nevezetesen, hogy „véletlen lövés” történt.

Ennél fogva a történeti tényállás az adott esetben az emberöléstől történő elhatárolást illetően okoz problémát. A tényállás ugyanis azt tartalmazza a terhelt „a vele szemben, kb. 2 méter távolságra álló sértettre ráfogta” a már „korábban csőre töltött és kibiztosított” fegyvert, s annak „elsütő-billentyűjét meghúzta”, így a fegyver elsült, és a lövedék a sértettnek az élettel össze nem egyeztethető sérüléseket okozott.

A lövés leadásának a külső képe a (tárgyi oldalt tekintve) az emberölés büntettének felel meg.

E bűncselekmény alanyi oldalának ismérvei azonban a jelen esetben hiányoznak, hiszen a terhelt jó kollegiális viszonyban volt a sértettel; a csőre töltött fegyver hordása, a fegyver kibiztosítása, annak kollegáira történő „ráfogása”, pedig a terhelt visszatérő, szinte szokásos viselkedése volt, miként szokása volt az is, hogy a bebiztosított fegyver elsütő-billentyűjét is meghúzta, illetve a biztosító karral akkor is gyakran „játszott” amikor a fegyvere a tokban volt.

Az irányadó tények szerint a terhelt a vádbeli esetben sem tett mást, mint a kialakult szokásának megfelelően, - egy akcióhős pózát magára öltve - „na még ezt hadd mondjam el” szavak kíséretében kétkezes fogásmóddal ráfogta a járőrtársára a fegyverét, és az elsütő-billentyűt meghúzta.

Az eset összes körülményeinek elemzéséből tehát az a következtetés vonható le; a terheltnek nem állt szándékában még eshetőleges formában sem a sértett életének kioltása.

Ezért félreértésre adhat okot a másodfokú bíróságnak azon érvelése

(másodfokú ítélet 3. oldal utolsó bekezdés) miszerint „a csőre töltést és kibiztosítást követően a vádlott belenyugodott annak lehetséges bekövetkeztébe, hogy a fegyver ilyen állapotban akár el is sülhet”.

Ez a mondat eshetőlegesen ölési szándékra utal, annak ellenére, hogy a másodfokú bíróság maga sem látta megállapíthatónak az ölési szándékot.

Az ölési szándék hiányából pedig az következik: az elsütő-billentyű meghúzása a terhelt részéről nem volt akaratlagos magatartás.

Erre figyelemmel a másodfokú ítéletnek a „véletlen ujjmozdulatra” utalása nem szakszerű, miután nem véletlenről, hanem „nem akaratlagos”, tudatilag nem kontrollált mozdulatról van szó a jelen esetben.

Ehhez képest tekinthető helytállónak a másodfokú bíróság azon jogi álláspontja, hogy a cselekmény nem szándékos emberölés.

Tévedtek viszont az alapügyben eljáró bíróságok, amikor a terhelt cselekményét szándékos veszélyeztetés büntetteként értékelték.

Az itt említett bűncselekményt az követi el, aki foglalkozása szabályainak megszegésével más vagy mások életét, testi épségét vagy egészségét szándékosan közvetlen veszélynek teszi ki (Btk. 171. § (3) bekezdése).

A törvényi tényállási elemként meghatározott „közvetlen veszély”, eltér a veszély általános értelemben vett fogalmától, ami a sérelem bekövetkezésének az absztrakt lehetőségét jelenti. A „közvetlen veszély”, mint a szóban lévő bűncselekmény eredménye, meghatározott helyzetre és személyre (személyekre) konkretizált veszélyt jelent, vagyis amikor az – a veszély általános jellegét meghaladóan, – külsőleg felismerhetően kapcsolódik a sértett vagy sértettek veszélybe hozásához.

Az eredmény, a közvetlen veszély nyilvánvaló akkor, ha az élet- vagy testi épség tényleges sérelme bekövetkezik.

A lőfegyver az élet kioltásának köztudomásúan különösen alkalmas és veszélyes eszköze. Éppen emiatt gyártása, tartása, tárolása, hordása, használata egyaránt szigorú szabályokhoz kötött.

Azok a tényállásban írt foglalkozási szabályok, amelyeket a terhelt a szolgálati ideje alatt rendszeresen és súlyosan megszegett, a lőfegyver fokozott veszélyességéből adódó általános, absztrakt veszély elhárítását, kiküszöbölését célozzák.

Aligha vitatható, hogy csőre töltött, kibiztosított lőfegyvernek 2 méter távolságról másra történő ráirányítása a passzív alany számára veszélyhelyzetet eredményez, de ez „csupán” az absztrakt veszélyt növeli meg, hiszen fennáll annak a lehetősége, hogy az elkövető az elsütő-billentyűt is meghúzza, és ezzel a folyamatot

már a sérelem bekövetkezésének irányába fordítja.

A több évtizedre visszanyúló ítélkezési gyakorlat szerint (pl. KBJD 226.; LB Katf.III.443/1974.; KBH 11/1990.; BH 1991/64.) a lőfegyverrel elkövetett cselekményeknél a közvetlen veszélyt az teremti meg, ha a tettes a kibiztosított, csőre töltött fegyver elsütő-billentyűjét elhúzza, működésbe hozza a fegyvert; a lövést leadja.

(Emögött az a tapasztalati tény áll, hogy még a tűzkész fegyver sem sül el magától, csak ha lőnek vele.)

Ha a fegyverkezelésre vonatkozó szabályok szándékos megsértésén túl a lövés leadása szándékosan, (a billentyű szándékolt elhúzásával) úgy történik meg, hogy annak folytán a passzív alany (alanyok) élete, testi épsége veszélybe kerül, de az elkövető könnyelműen bízik abban, hogy ez a magatartása sérelmet ténylegesen nem okoz, (pl. ijesztés céljából a sértett mellé ad le lövést) ez a magatartás valóban a foglalkozás körében elkövetett szándékos veszélyeztetés. Ha pedig a bizakodása ellenére a sérelem bekövetkezik, az erre kiterjedő tudatos gondatlansága (luxuria) folytán a szándékos alakzat minősített esete valósul meg.

Abban az esetben viszont, amikor magában a lövés előidézésében a tettes gondatlansága állapítható meg, mert az elsütő-billentyűt gondatlanságára visszavezethetően, „véletlenszerűen”, nem akaratlagosan húzza meg, feltétlenül gondatlan bűncselekmény valósul meg.

Az elbírált esetben a terhelt gondatlanságból hozta létre a veszélyhelyzetet. Szándéka még eshetőleges formában sem terjedt ki a bekövetkezett közvetlen veszélyhelyzet előidézésére, s főképp nem terjedt ki a testi épség sérelmére, a halál előidézésére.

A terhelt szokása szerint, mint ahogy azt más kollegáit érintően korábban is tette, most is csupán „játékból” fogta rá a csőre töltött fegyvert a sértettre, ám annak kibiztosított állapotát nem ellenőrizte, s mondanivalójának hevében nem ügyelt a nem akaratlagos elsütés elkerülésére sem. Cselekvősege során könnyelműen abban bízott, hogy a sértett élete, testi épsége nem kerül közvetlen veszélybe, mert a fegyver biztosított állapotban van, így lövés leadására nem kerül sor.

A foglalkozási szabályok szándékos megszegését és a szabályszegéseknek a sértett bekövetkezett halálával való okozati kapcsolatát az indítvány sem vitatta, így azzal foglalkozni szükségtelen.

A fentebb kifejtettekre figyelemmel büntető anyagi jogi jogsértéssel minősítették az eljáró bíróságok a terhelt

cselekményét szándékos veszélyeztetés büntettének. Annak törvényes minősítése a Btk. 171. §-ának (1) bekezdésében meghatározott, és a (2) bekezdés b.) pontja szerinti halált okozó, foglalkozás körében elkövetett gondatlan veszélyeztetés vétsége.

Az itt megjelölt vétség büntetési tétele egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztés, amelyre tekintettel a jogerős ítélettel kiszabott 5 év 6 hónapi szabadságvesztés büntetés nyilvánvalóan törvényt sért, hiszen az a büntetési tételkeret felső határát meghaladja.

A Legfelsőbb Bíróság ezért a felülvizsgálati indítvánnyal megtámadott határozatokat a Be. 427. § (1) bekezdés b.) pontja alapján a minősítésre és a büntetés kiszabására vonatkozó részében egyaránt megváltoztatta; ennek során a terhelt főbüntetését négy évi szabadságvesztésre mérsékelte.

Ennél enyhébb büntetés alkalmazása - különösen a védő által indítványozott felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása - a cselekménynek az adott bűncselekmény kategórián belüli jelentős tárgyi súlya és a rendőr foglalkozású terheltnek a fegyverkezelési szabályok több éven át tartó sorozatos, durva megszegésében megnyilvánuló személyi társadalomra veszélyessége miatt szóba sem kerülhetett.

A másodfokú bíróság helyesen ismerte fel, hogy a terhelt a fegyvertartással járó foglalkozás gyakorlására nemcsak a személyiségszerkezete miatt alkalmatlan, hanem arra az elkövetett cselekmény jellegére és jelentős tárgyi súlyára tekintettel méltatlan is.

Ezért a Legfelsőbb Bíróság a kiszabott foglalkozástól eltiltás mellékbüntetés alkalmazását törvényesnek találta, azt nem érintette.

Ugyanekkor mellőzte a közügyektől eltiltást, minthogy az kizárólag szándékos bűncselekmény elkövetése esetén (Btk. 53. §) alkalmazható.

A terhelt személyisége a fegyvertartással járó foglalkozástól eltiltás kapcsán kellő értékelést nyert.

A bűncselekmény indítóok nélküli végzetes baleset volt, amit a terhelt tudatos gondatlansága okozott.

Ebben a körben azonban nem volt figyelmen kívül hagyható az sem, hogy a munkatársai rosszul értelmezett kollegialitásból egyszer sem jelentették a folyamatos súlyos szabályszegéseit, s ezzel a mulasztásukkal közvetve maguk is közrehatottak a tragikus esemény bekövetkezésében.

Az itt említett tényezőkre és arra is figyelemmel, hogy a terhelt az eljárás során végig a megbánását hangoztatta, a Legfelsőbb Bíróság nem látott indokot arra, hogy a Btk. 44. §-ának rendelkezésétől eltérve fogház végrehajtási fokozat helyett eggyel

szigorúbb végrehajtási fokozatot határozzon meg.

Az irányadó tényállás szerint a terhelt a bűncselekményt a szolgálati maroklőfegyverének használatával követte el. A szolgálati fegyver a rendőrség tulajdona, amelyet a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007. (XII.23.) IRM rendelet alapján személyi felszerelésként vagy egységkészletként adnak ki. A Btk. 77. § (3) bekezdésében írtak alapján az (1) bekezdés a.) pontja esetében az elkobzást nem lehet elrendelni, ha a dolog nem az elkövető tulajdona.

Erre tekintettel a másodfokú bíróság törvénysértő intézkedést alkalmazott, amikor a Btk. 77. § (3) bekezdésének a szabályát megszegve a szolgálati lőfegyvert, a tárat és lőszereket az elkövetés eszközeként elkobozta.

A Legfelsőbb Bíróság ezért elkobzásukat mellőzte - és a lefoglalás megszüntetése mellett - a Be. 155. § (1) és (2) bekezdésének alkalmazásával a BRFK erre illetékes osztályának kiadni rendelte.

A Legfelsőbb Bíróság ítélete elleni fellebbezést a Be. 3. §-ának (4) bekezdése, felülvizsgálatának lehetőségét a Be. 416. § (4) bekezdésének b.) pontja kizárja.

Az alapügyben hozott ügydöntő határozatokkal szemben ismételt felülvizsgálati indítvány tilalmáról a Be. 418. §-ának (3) és 421. §-ának (3) bekezdése rendelkezik.

Budapest, 2009. december 8.

Dr. Belegi József s. k. a tanács elnöke, Dr. Horváth Ibolya
s. k. előadó bíró, Dr. Mészár Róza s. k. bíró

A kiadmány hitelélül:

bíróági tisztviselő
MTné